

nyt Ægteskab, naar de har fælles Børn, som i allerlykkeligste Tilfælde vil komme til at staa i et ganske overordentligt vanskeligt Forhold til deres Forældre og i mange Tilfælde vil komme til at staa saaledes, at de føler sig hjemløse og rodløse og delvis ulykkelige. Jeg maa derfor mene, at dette Kapitel ogsaa maatte høre til dem, som vi maa beskæftige os indgaaende med.

Sluttelig skal jeg anføre, at det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at føre Ordet, gerne medvirker til Gennemførelse af Lovforslaget. Men vi maa ønske det gjort til Genstand for en meget omhyggelig og meget indgaaende Udvalgsbehandling, idet det vil fremgaa af de Bemærkninger, jeg her har haft Lejlighed til at gøre, at vi har den Opfattelse, at Lovforslaget paa adskillige og meget væsentlige Punkter maa undergaa Ændringer, før det bør ophøjes til Lov.

Godskesen: Det foreliggende Lovforslag har, som det jo kun var naturligt, vakt meget stor Interesse ude i Befolkningen, og det har været Genstand for en levende Forhandling saavel paa Tryk som ved Møder. Ogsaa jeg har haft Lejlighed til at deltage i adskillige af den Slags Møder, og jeg var da for nogen Tiden siden til et stort Møde paa Frederiksberg. Der var indbudt nogle af de mest fremragende, baade af Lovforslagets Venner og af Lovforslagets Modstandere, og der fandt en levende Diskussion Sted. Der blev krydset Klinger af Vennerne og Modstanderne, og der faldt fra begge Sider mange skarpsindige og interessante Ord. Men saa skete det, at det ubetinget mest tiltalende og stemningsfulde, der blev sagt den hele Aften, kom fra en Dame, som slet ikke kunde tale. I ubehjælpssomme, men hjertelige og følte Ord priste hun ud fra sin egen Erfaring det gammel-dags Ægteskabsideal, det Ægteskab, hvor det ikke gælder om at kræve, men om at ofre, hvor det hørende ikke er et System af Rettigheder og Pligter, men derimod det fuldkomne Fællesskab i alle Forhold. Dette Ægteskab krævede denne Dame opretholdt, det maatte der paa ingen Maade røres ved. Med den Dame er jeg enig. Jeg mener ligesom den foregaaende Taler (Hauch), at Lovforslaget, hvis det skal blive til Lov, bør være ægteskabsbevarende, og kan man overbevise mig om, at der i Loven findes Bestemmelser, som vil virke ægteskabsnedbrydende, er det ganske givet, at jeg vil stille mig imod saa-

danne Bestemmelser. Men lykkeligvis tror jeg, at forsaavidt angaar Lovforslagets Hovedindhold, nemlig Ordningen af Forholdet mellem Ægtefællerne indbyrdes, er der ikke Tale om, at Lovforslaget kan virke ægteskabsnedbrydende. Det er nemlig noget, som jeg tror ligger over en Lovs Evne, ikke blot over denne Lovs, men over enhver Lovs Evne. Det er nemlig saa, at for de gode Ægteskaber, ikke blot de virkelige inderlige, lykkelige, men ogsaa for de rolige og fredelige Ægteskaber vil Loven slet ingen Betydning faa. Der er jo allerede i vor Levetid foregaaet adskillige Forandringer med Hensyn til den gifte Kvinders Retsstilling, og jeg har haft Lejlighed til at gøre den Erfaring, at i alle lykkelige eller blot rolige og fredelige Ægteskaber har i alt Fald den kvindelige Part levet i den lykkeligste Uvidenhed om den forandrede Retsstilling, hun havde faaet. Og saaledes tror jeg ogsaa, det i de gode Ægteskaber vil gaa med Hensyn til denne Lov. De gode Ægteskaber vil blive uberørte af Loven. Og hvad angaar de daarlige Ægteskaber, ja da trænger de jo til en Regulering, og jeg ser derfor ikke, der er noget som helst ondt i, at Loven griber ind over for saadanne Ægteskaber.

Man har særlig rejst meget store Betæneligheder imod det, at offentlige Myndigheder kan komme til at gribe ind i Ægtefællernes Forhold og fastsætte en Ordning af dette Forhold, men man maa her erindre, at denne Indgriben ikke finder Sted fra de offentlige Myndigheders Side imod begge Ægtefællers Villie. Det er først, naar Øvrighedens Indgriben paakaldes, at den finder Sted, og det vil, efter det, jeg før bemærkede, ikke ske i de gode Ægteskaber. Der vil enhver Tanke om at blande Øvrigheden ind i Ægtefællernes indbyrdes Forhold være bandlyst. Kun i de daarlige, de ødelagte Ægteskaber bliver der Tale om at paakalde Øvrighedens Indgriben, og der ser jeg ikke nogen Ulykke i, at Øvrigheden kommer til at gribe ind. Det er noget, som kan være stødende, det indrømmer jeg, men det er dog i alle Tilfælde bedre end at overlade Afgørelsen til rene Tilfældigheder for ikke at tale om den blotte fysiske Magt, og Forholdet er virkelig allerede nu saaledes, at naar der opstaar en dybtgaaende Strid mellem Ægtefæller, maa i mange Tilfælde Øvrigheden gribe ind. Jeg tror derfor ikke, at saadanne Indgreb hverken kan eller skal undgaa, men en anden Ting er, at jeg ligesom den foregaaende erede